

Ik ben koningin Che'b'ree Lu Wallos, de dochter van Tol'b'ree Lu Wallos. Ik ben het zesentwintigste gekroonde hoofd uit het geslacht B'ree. Ons territorium strekt zich in noordoostelijke richting uit van het Gullgebergte tot aan de oevers van de Genster en in het zuiden tot aan de zandvallen.

Nog maar twintig jaar geleden was mijn koninkrijk twee keer zo groot... En de Wallattische landen tezamen bestreken minstens tien keer die oppervlakte. Maar toen kwam die vervloekte tovenaarsaat en we zijn hem gevolgd in een oorlog die eindigde in een slachting. Van ons. Mijn volk betaalt nog altijd de prijs voor zijn eerzucht...

De Soleners en de Thalieten hebben onze grenzen steeds meer verlegd en ons teruggedrongen tot tegen het gebergte. Onze voormalige slaven zijn nu onze cipiers. We moeten voortdurend strijd leveren om te voorkomen dat ze ons ook niet uitroeien... Ik doe wat ik kan om onze veiligheid te waarborgen. Ik ben de enige die dat kan doen. Ik ben de enige nog levende Wallattische vorst.

Wie er nog overbleef van de stammen heeft zich bij mij aangesloten. Voor het merendeel waren dat vrouwen en kinderen, plus de enkele mannen die hadden geweigerd om Saat te volgen. Weinig strijders hebben de slag om de Heilige Stad overleefd, maar ook zij hebben zich allemaal achter mij geschaard. De eerste jaren van mijn bewind waren bijzonder moeilijk. Maar de kinderen zijn intussen groot geworden. We vormen weer een trots en onafhankelijk volk. Op onze akkers wuift het graan. In onze kelders ligt vlees opgeslagen. En aan onze lowa's kleeft het bloed van onze vijanden.

We kunnen het op deze manier nog heel lang volhouden... of binnen tien jaar zijn verdwenen. De Thalittische stammen hoeven maar een alliantie te vormen met de Soleners om ons van de kaart te vegen en ons vervolgens uit het collectieve geheugen te wissen. Ons lot hangt af van de onmin tussen een handjevol barbaarse stamhoofden. Ze zijn allemaal uit op het weinige land dat ons nog rest. Niemand heeft echter voldoende vertrouwen om zich bloot te geven aan zijn buur. Mijn spionnen houden me van hun onderhandelingen op de hoogte, hoewel ik machteloos sta als ze uiteindelijk toch besluiten om gezamenlijk tegen ons op te trekken. Ik kan alleen maar hopen dat dit nooit zal gebeuren.

Al twintig jaar lang beschouw ik elke dag die verstrikt als een geschenk. De dreiging die boven Wallos hangt bezorgt me, in combinatie met mijn andere zorgen, hartkloppingen en slapeloosheid. Toch weiger ik dit te zien als voortijdige symptomen van de ouderdom. Op mijn tweeënvijftigste hanteer ik lowa en zwaard nog even behendig als een krijger. Er wordt trouwens in mijn persoonlijke lijfwacht geen enkele man toegelaten die mij niet heeft verslagen in een steekspel. En vaak ben ik degene die wint.

Haat... Haat houdt me in vorm en wakkert mijn woede aan. Ik heb Saat zeker wel duizend keer vervloekt. Het lijkt me nog altijd niet genoeg. De herinnering aan zijn kille, gerimpelde huid, zijn uitstekende botten en de stank van aarde en dood om hem heen blijft me achtervolgen. Ik heb het bed gedeeld met dit monster om een wereldrijk te winnen. En nu ben ik gedwongen te vechten voor het behoud van de grond van mijn voorouders!

De tovenaars heeft me alles afgenomen: mijn aanzien, mijn levensvreugde en zelfs mijn vrouwelijkheid. Sinds ik me zo vaak, verkrampt onder de lakens en vechtend tegen mijn walging, aan hem heb gegeven, heb ik nooit meer een andere man verdragen. Sommigen zien het als een vorm van trouw, want iedereen weet dat ik de concubine van de Hoge Diarch was. Voor die mensen ben ik een toegewijde weduwe... Maar wie mij beter kent weet de waarheid. Ik heb een afkeer van alles wat met seks te maken heeft. De gedachte dat iemand me zou kunnen bezitten is ondraaglijk voor me. Ik ben van niemand.

De laatste die zich daarin vergiste was een kapitein die ik had laten komen om te overleggen over onze strategie. Hij heeft zijn gestolen kus

bitter betreurd. Wij Wallatten blinken niet uit in vergevensgezindheid. Ik heb de vlegel laten kielhalen. Zijn doodsstrijd heeft drie dagen geduurd. Daarna heb ik zijn klotten aan mijn honden gevoerd. Sindsdien durven de meeste van mijn krijgers me niet eens aan te kijken. Ze durven nog nauwelijks tegen me te spreken. Des te beter. Er zijn trouwens maar weinig gesprekken waar ik plezier aan beleeft. Er zijn maar drie onderwerpen die me interesseren en die al mijn aandacht opeisen.

Het eerste onderwerp is de toekomst van mijn koninkrijk.

Het tweede is de talisman die ik altijd bij me draag en de nachtmerries die ermee verband houden.

Het derde onderwerp... is mijn zoon, Keb. Hij is mijn voornaamste drijfveer. Ik zou misschien niet zo vechten voor het Wallattenland, als het niet ooit van hem zou zijn. Keb is de enige persoon die van me houdt. Die oprecht van me houdt. De enige die ik totaal vertrouw.

Helaas is hij ook de zoon van Saat.

Gilas was al vijftien lange jaren vuurtorenwachter. Die baan was niet zijn roeping. Hij was eerst leerjongen geweest bij een kuiper, van wie de werkplaats afbrandde. Gilas moest noodgedwongen op zoek gaan naar andere broodwinning. Toevallig was deze baan in Lorelia vrij en Gilas had hem zonder aarzelen aangenomen. Hij was veel te blij dat hij niet de gelederen van de bedelaars in de stad hoefde te gaan versterken.

Het werk was niet erg vermoeiend. De man deed trouwens niet meer dan het strikt noodzakelijke. Hij werd ook maar matig gewaardeerd door zijn collega's van de elf andere Zelanos-kustlichten voor de kust van het handelsrijk. Het liet Gilas koud. Hij zag ze trouwens toch maar zelden. Het grootste nadeel van dit vak was ook dat je je dood verveelde. De meeste vuurtorenwachters gebruikten hun vrije tijd om te lezen, te schilderen of zich met hun gezin bezig te houden. Gilas had echter nooit een echtgenote voor zich weten te winnen of een liefhebberij kunnen vinden. Zelfs het kuipersambacht dat hij in principe toch zijn leven lang had zullen uitoefenen was hij al beu geweest.

Gilas vulde zijn dagen met uitkijken over de zee. Hij leunde daarvoor een honderdtal passen boven de Middenzee op de balustrade. Hij volgde het scheepsverkeer, dat op dit stuk zee heel druk was. Zijn vuurtoren was een van de drie bakens die het dichtste bij de stad lagen. Geen schip dat naar Ith, Yerim of Mythr vertrok ontsnapte aan zijn blik.

Van zijn eerste loon had de man meteen een sterke verrekijker gekocht, die nu ongeveer met hem vergroeid was. Hij stond de hele dag te kijken naar wat de bemanningen deden, want zijn enige echte ambitie was om ooit het ruime sop te kiezen. Gilas was echter veel te lui om zijn dromen ook echt waar te maken. Alleen als het echt nodig was klom hij in zijn sloep om naar het vasteland te varen: als hij eten moest inslaan of een schipbreuk moest melden bij de havenmeester. Zonder dat zou hij zijn door het stuifwater gegeselde toren, waar hij schold op het lot dat hem daar had gebracht, nooit verlaten.

Behalve deze ene dag. Die dag was hij getuige van een uitzonderlijk tafereel dat hem meer aangreep dan alles wat hij in de voorbije vijftien jaar had gezien. Zijn instinct zei hem dat zijn kansen nu misschien eindelijk keerden. Heel lang volgde hij met zijn verrekijker een mysterieuze *elker* die voorbijvoer. Vervolgens holde hij als een gek de ruim vierhonderd traptreden van zijn vuurtoren af en roeide met krachtige slagen naar Lorelia.

Nog geen twee uur later was hij weer terug. En na nog twee uur kreeg hij de bevestiging dat deze zaak echt belangrijk was. Een sloep voer in een rechte lijn van de stad naar zijn rotseiland. Het was al bijna vier jaar geleden dat hij voor het laatst bezoek had gekregen.

Nieuwsgierig en nerveus richtte hij zijn verrekijker op de man die werd vergezeld door zijn twee roeiers. Hij droeg dure, prachtig geborduurd kleren en de vuurtorenwachter dacht meteen dat hij een hoveling moest zijn. Of toch in elk geval een rijk iemand. Vastbesloten om die nieuwe belangstelling voor zijn persootje uit te buiten, nestelde de voormalige kuipersleerling zich op zijn

lievelingsstoel. Hij wachtte op zijn gemak tot de onbekende het steile pad naar zijn kraaiennest had beklommen.

Ondanks zijn dikke buik en zijn gevorderde leeftijd liep de man de afstand nog behoorlijk snel. Gilas ontuchtterde een beetje toen hij de man van dichtbij zag. Hij had zich een gesprek voorgesteld waarbij hij zijn informatie slechts mondjesmaat zou loslaten. Het geërgerde, ongeduldige gezicht van de dikke man deed hem wat inbinden. Zelfs die arme wereldvreemde wachter voelde dat de onbekende gewend was om zonder tegenspraak te worden gehoorzaamd. Hij had een uiterst autoritaire uitstraling. Ongetwijfeld zou één gebaar van zijn zwaar beringde handen voldoende zijn om iemand naar het schavot te sturen. En hij keek alsof hij ook nu met plezier van dat voorrecht gebruik zou maken.

‘Ben jij de man die de elker heeft gezien?’ vroeg de voorname heer een beetje buiten adem.

Gilas knikte ijverig. Het speet hem nu dat hij zich ermee had bemoeid.

‘Je hebt het aan de havenmeester gerapporteerd. Je verhaal is mij ter ore gekomen. Ik wil er alles van weten. Vertel me precies wat je hebt gezien.’

De wachter bevochtigde zijn lippen en slikte. Hij had het onaangename gevoel dat een fout antwoord hem meer zou kunnen kosten dan alleen zijn baan.

‘Nou... het was net na dat hevige onweer van de vierde decan. Er voeren niet veel schepen langs. Alle zeelui wisten dat er rukwinden op til waren, dus ze zijn bijgedraaid. Of helemaal niet uitgevaren. Maar toen het ophield met regenen, zag ik die elker met volle zeilen voorbijvaren. Ik heb mijn verrekijker gepakt en ik zag op het dek kerels die bezig waren lichamen overboord te gooien. Minstens tien lijken!’

‘Dat weet ik allemaal al,’ zei de onbekende bits. ‘Maar hoeveel kerels waren het? En waren ze gewond? Waren er ook vrouwen bij de doden?’

‘Nou uh... Vrouwen heb ik niet gezien. Er was één hele grote

kerel bij. Echt reusachtig, weet u. En een jonge vent, die helemaal in het zwart was gekleed. Maar ze leken niet gewond. Het kostte ze in elk geval geen moeite om die lijken op te tillen.'

De bezoeker keek nog norser. Gilas bedacht zich ineens dat hij de man niet eens naar zijn naam en functie had gevraagd. En ook niet met welk recht hij hem ondervroeg. Hij was echter te zeer onder de indruk om zelfs maar te vragen welke kleur de hemel had.

'Ik weet de naam van het schip,' herinnerde de wachter zich ineens. Hopelijk kon het de onbekende een beetje opfleuren. 'De *Rubicant*. Het voer onder Loreliaanse vlag.'

'Dat weet ik ook al,' mopperde de man misprijzend. 'Kun je me tenminste vertellen welke koers het voer?'

Gilas grijnsde breed. Eindelijk kon hij zich nuttig maken.

'Ik kan nog veel meer voor u betekenen,' zei hij, een hoge borst opzettend. 'Ik weet zeker dat ik kan uitvinden naar welke haven ze voeren.'

De onbekende keek heel sceptisch. Toch voelde de wachter dat zijn belangstelling was gewekt.

'Ik doe dat vaak,' ging hij verder. 'Omdat ik zoveel schepen zie passeren. Bovendien heb je alle mogelijke aanknopingspunten. De andere vuurtorens, een aantal eilanden. Je hoeft maar te kijken hoe ver ze van de kust varen en dan op de kaart een lijn uit te zetten. Met al die kaarten die ik hier heb...'

'Weet je hun koers dan nog?' vroeg de bezoeker nog niet erg overtuigd.

'O ja! Ik heb ze zo ver als het kon nagekeken. Op het eerste gezicht zou ik zeggen dat ze op weg waren naar Yerim of naar Tal Raset. Maar daar kan ik snel achter komen.'

De daad bij het woord voegend, rommelde hij in een stapel perkamenten en veegde met zijn onderarm broodkruimels en andere etensresten van de tafel. Hij rolde er een grote kaart op uit die nog moest dateren van voor de bouw van de vuurtoren.

'Kijk maar!' zei hij opgewonden, terwijl de onbekende over

zijn schouder meekeek. ‘Ze voeren op driehonderd passen langs de *kippenhulk* en toen op een dikke mijl langs Zelanos. Als je die lijn doortrekt, kom je...’

Terwijl zijn vuile nagel over de kaart gleed, zakte zijn opwinding in als een mislukte soufflé.

‘Ik moet me hebben vergist,’ zei hij bedremmeld. ‘Dit eilandje kan het niet zijn. Er is helemaal niets. Niet eens een vissershut. Misschien als ik er een beetje onder blijf...’

Zijn bezoeker boog zich nog dichter over de kaart. Hij leek in gedachten verzonken. Even later keek hij Gilas doordringend aan.

‘Toen je dit bent gaan rapporteren, heb je naar een zekere Gery gevraagd. Waarom?’

‘Eh... Hij werkt in het kantoor van de havenmeester, net als alle anderen. Maar ik had gehoord dat hij mensen van het Griuze Legioen kent. En vanwege die lijken die in zee werden gegooid... Dat was belangrijk, dacht ik.’

‘Daar heb je goed aan gedaan,’ zei de onbekende. ‘Je zult worden beloond.’

En hij liep zonder verder nog iets te zeggen weg. De kaart nam hij mee. Alleen achterblijvend in zijn vuurtoren, prees Gilas zich gelukkig dat hij zo snugger was geweest. Hij was er zeker van dat zijn leven binnenkort een stuk aangenamer zou zijn!

Innig tevreden zette hij zijn verrekijker aan zijn oog en begon weer te spioneren.

Tijdens een seance met Ithaarse dobbelstenen hadden Thalittische waarzegsters me voorspeld dat ik ooit een kind van Saat zou dragen. Op dat moment was dat ook mijn grootste wens. De tovenaars wilde meer dan wat ook ter wereld een zoon. Als ik hem die gaf zou ik voor altijd deel kunnen hebben aan zijn rijk.

Toch had ik hem eerst niet verteld dat mijn maandstonden uitbleven. Ik zei niets, omdat mijn twijfel langzamerhand was omgeslagen in zekerheid. Iets hield me tegen. Nu geloof ik dat ik er niet aan wilde denken dat zo'n man mijn kind zou opvoeden.

Ondanks dat ben ik er nu van overtuigd dat Saat het wist. De man die van spot zijn religie had gemaakt, maakte ineens voortdurend toespelingen op mijn gewicht dat zou zijn toegenomen. Ik hoor nog zijn schelle lach. Onmogelijk om ook maar iets voor hem te verbergen. Saat doorgrondde de geheimen van iedereen met wie hij te maken kreeg en spotte ermee met een wrede onverschilligheid. Hij wist dus dat hij vader zou worden, maar hij gaf me geen enkele speciale aandacht. Als dank werd ik alleen maar bespot. En dat maakte me razend.

De tovenaar verried me nogmaals op de avond van de slag om de Heilige Stad. Er werden twee gevangenen bij hem gebracht. Een ervan was een zekere Maz Lana, een beeldschone Ithaarse aan wie ik op slag een hekel had. Toen ik probeerde me van deze vijand te ontdoen, verhinderde Saat dat en kwetste daarmee mijn trots. Hij beweerde dat hij de priesteres wilde opnemen in zijn 'harem', een allegaartje van slavinnen op wie hij zijn lusten botvierde. Ik trapt er echter niet in. Het enige wat hem interesseerde was het kind dat de gevangene droeg. En toen begreep ik ook dat hem een kind geven niet voldoende was om me te verzekeren van zijn welgezindheid.

Ik moest ook de eerste en de enige zijn die dat deed.

Vastbesloten om de vreemdelingen te doden, ontvreemde ik een van de stenen die Saat als een kostbare schat bewaarde. Dat stukje rots is mijn talisman geworden. Ik draag het nog steeds en zou er voor geen prijs afstand van doen. Ik had namelijk begrepen dat je hiermee kon ontsnappen aan de magie van de tovenaar en ook aan zijn... schepsel. Niemand mocht me verhinderen om de vrouw te doden die ik zag als een rivale.

De voorzienigheid heeft echter anders beslist. Lana kon vluchten en ik achtervolgde haar een hele tijd tot we alleen waren in een loods. In de haast struikelde ik, waardoor er een stapel opgeslagen meubels over me heen viel. Ik kwam klem te zitten onder een zware tafel en hoopte alleen nog maar dat mijn vijand me zo snel mogelijk zou doden.

Maar dat gebeurde niet. De priesteres sprak me troostend toe en moedigde me aan om Saat te verlaten. Ik braakte een stroom verwensingen uit. Na een tijdje begreep ik echter tot mijn grote verrassing dat ik alleen was en dat ze echt mijn leven had gespaard.

Die nacht was ongetwijfeld de langste nacht van mijn leven. Wat ik ook deed, ik slaagde er niet in om mijn been onder de zware last uit te trekken. Intussen kwam het lawaai van gevechten steeds dichterbij. Het riep duizend vragen bij me op over het verloop van de strijd, die volgens mij aan de andere kant van de berg had moeten plaatsvinden.

Vlak voor zonsopgang werd ik gevonden door een groep Arkarische krijgers. Ik dreigde dat ze getroffen zouden worden door de vreselijkste vervloekingen als ze me iets zouden aandoen. Ze bevrijdden me en lieten me gaan. Toen heb ik pas de omvang van de ramp kunnen zien. Het plan van Saat was compleet mislukt. Ons leger was verslagen en verjaagd uit de diepe tunnel die we onder de bergketen hadden gegraven. De overlevende Wallatten hadden zich verspreid om te ontkomen aan de wraak van hun voormalige slaven. Ikzelf moest me ontdoen van mijn koninklijke opschik en me vermommen om naar het paleis van de tovenaar te komen.

Dat was deels verwoest door brand. De deuren stonden wijd open, maar het leek erop dat niemand naar binnen had durven gaan. Er was zo te zien geprobeerd het te verwoesten door er brandende toortsen en olie in te gooien. Saats vreselijke reputatie had zijn laatste onderkomen gered. Ik ging naar binnen in de vaste veronderstelling dat mijn vroegere bondgenoten onvindbaar zouden zijn.

Ik vergiste me. In de grote audiëntiezaal vond ik mijn afstotelijke minnaar. Dood. Scheef op de troon gezakt, met zijn eigen zwaard in het hart. Hij lag in een grote, zwarte plas al geronnen bloed.

Twaalfpassen bij hem vandaan lag de kolossale gestalte van Gors' a'min, volgens de hiërarchie van de Wallattische stammen mijn opperleerheer. De koning en krijgsheer was zo te zien buiten bewustzijn en kreunde zachtjes. Hij had een enorme zwelling op buik en borst. Waarschijnlijk had hij een aantal ribben gebroken, die misschien zijn longen hadden doorboord. Ik aarzelde geen seconde. Ik trok het zwaard uit de borst van Saat en liet het neerkomen op de keel van de krijger.

Ik deed het niet uit mededogen. Ik had de eed die me met Gors had verbonden altijd betreurd.

Ik moest mijn weerzin onderdrukken om het lijk van de tovenaar te

kunnen fouilleren. Het leverde niets op. Meer geluk had ik met het stoffelijk overschot van de vroegere koning. Degenen die de reus hadden overwonnen hadden nagelaten om hem te ontdoen van iets heel belangrijks. Iets waar ik naar op zoek was. Een andere talisman. Een Dara-steen, zoals Saat hem noemde. Die steen zou ik aan mijn kind geven.

Met deze schat verliet ik het oude paleis even haastig als ik er was binnengegaan. Ik moest vluchten, mijn krijgers verzamelen en een koninkrijk herbouwen waar ik een zoon zou kunnen grootbrengen.

In de hoop dat de demon die Saat diende en wiens hogepriesteres ik was geweest, ons nooit zou vinden.

Dat tochtje naar de vuurtoren had hem kostbare tijd gekost, maar de opoffering was achteraf bekeken toch niet voor niets geweest. En prins Alkides van Benelia was wel verplicht geweest om de mislukking van zijn clubje moordenaars te compenseren. Nu stond hem nog de woede van zijn superieur te wachten, de enige die hem oversteeg in de hiërarchie van het Grijsze Legioen... De onbetwiste meesteres van het machtigste spionagenetwerk van de bekende wereld: aartshertogin Agenor van Lorelia.

Wie haar niet beter kende zag haar als een eerbiedwaardige oude en altijd even serene dame bij wie men graag zijn hart uitstortte. Slechts een heel select groepje mensen kende haar positie in het Legioen. En alleen een handjevol naaste medewerkers kenden haar ware karakter. Ze was eerzuchtig en sluw. Ze kende geen greintje mededogen voor de slachtoffers die haar agenten maakten en ook niet voor de pionnen die ze onlangs nog had opgeofferd in naam van de grandeur van het Loreliaanse koninkrijk.

Alkides moest zich aan het einde van deze dag bij haar voegen in haar winterpaleis. Ze had er dit jaar wat eerder dan gewoonlijk haar intrek genomen. Het paleis en de bijgebouwen strekten zich uit langs ruim een derde van de Lermian-avenue en de nieuwe koetsier van de prins kon niet meteen de goede ingang vinden. Hij werd bedreigd met de meest uiteenlopende lijfstraf-

fen, want bij het vooruitzicht van het komende gesprek was zijn meester zo gespannen als een veer.

Alkides hoefde zijn escorte daarentegen geen opdracht te geven om buiten te wachten. De legionairs waren vaste bezoekers. Ze wisten dat de aartshertogin niet graag soldatenvolk zag in haar gangen of voor haar deur. Terwijl de prins de binnenplaats overstak om zich bij de douairière te laten aankondigen bleven zijn helpers dus kalm achter in de calèche zitten.

Er heerste een zekere opwinding in het legertje van huisbedienden. Alkides weet het aan de verhuizing naar het winterpaleis. Na hooguit een paar minuten mocht hij doorlopen naar de muziekkamer waar vrouwe Agenor was. Hij passeerde een aantal door de dienstmeisjes glanzend schoon geboende salons en betrad het boudoir van de hertogin.

Ze zat met gesloten ogen naar een muziekstuk voor lier, trimmer en hakkebord te luisteren. Ze liet de laatste noten even bezinken voordat ze haar ogen opende en de muzikanten met een bevallig gebaar wenkte dat ze konden vertrekken. Niemand zei iets voordat ze hun instrumenten hadden ingepakt en het vertrek hadden verlaten. De prins voelde al die tijd echter de grimmige blik van de oude dame op zich rusten. Haar verwijten waren zo duidelijk alsof ze al waren uitgesproken.

‘Ik neem aan dat u het al hebt gehoord,’ zei Alkides. ‘De missie is een mislukking geworden.’

‘Ja, dat heeft men mij gerapporteerd,’ bevestigde de hertogin met een enigszins misprijzend knikje. ‘U hebt een grove inschattingsfout gemaakt, mijn vriend.’

‘Niemand had gedacht dat ze zo weerbaar zouden zijn,’ verdedigde de prins zich. ‘Ze zijn maar met een handjevol en ik had twintig mannen gestuurd.’

‘Twintig K’luriërs,’ corrigeerde de oude dame. ‘Getrouwen die trouwens voor onze zaak verloren zijn. Door uw schuld. Hun totale toewijding is weliswaar een troef, maar u had ze niet mogen kiezen voor deze missie. Hun drugs tasten hun vermogens aan.’

Het verwijt bezorgde Alkides een oprisping van maagzuur. De douairière had hem zelfs niet uitgenodigd om te gaan zitten. Niet van plan zich te laten vernederen begon hij te ijsberen.

‘Ik kon toch geen beroep doen op onze gewone contacten,’ verklaarde hij. ‘Twintig legionairs oproepen om vijf losers en twee kinderen uit de weg te ruimen. De groepsleiders zouden vragen hebben gesteld!’

‘Het hoort tot uw taken om daar antwoord op te geven!’ zei de hertogin bits. ‘Wat betreft die “losers”, zoals u ze noemt, me dunkt dat u ze schromelijk hebt onderschat. Híj had u toch ge-waarschuwd.’

Híj. Hem. Telkens als hij ter sprake werd gebracht ging er een koude rilling door de prins heen. En dan voelde hij de onweersaanbare drang om te kijken of er niet iets groots en kwaadaardigs achter hem stond.

‘Ik zou niet weten wat er voor bijzonders aan die figuren is,’ zei hij koppig. ‘En... ik begrijp niet waarom híj het dan niet zelf heeft afgehandeld.’

‘Híj weet het wel,’ verzekerde de hertogin hem. ‘En hij heeft die “kinderen” uw voornaamste opdracht gemaakt. Als we niet eens in staat zijn om hem een paar hoofden te brengen, welke plaats zou hij ons dan geven in de rest van zijn plan? Beseft u wel dat hij zou kunnen denken dat we bij het ándere kamp horen?’

Het idee alleen al maakte Alkides een beetje beverig. Hij probeerde het te onderdrukken door zijn vuisten te ballen.

‘Ik zal ze vinden,’ beloofde hij. ‘Het schijnt dat ze op weg zijn naar een eilandje langs de kust... Ik weet nog niet wat ze daar te zoeken hebben, maar ik zal doen wat nodig is.’

‘Ik reken op u,’ benadrukte de hertogin met een veelzeggende blik. ‘U weet dat ik mijn eigen beslommeringen heb en die zijn minstens zo belangrijk. Ik zit er niet op te wachten om ook nog al uw beslissingen te moeten goedkeuren.’

De prins knikte. Hij was woedend en tegelijk doodsbenuwd voor een nieuwe mislukking.